

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 172.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

πει δὲ ἐπὶ πλεῖστον ἐλάμει τὸν γιγόνον ὁ
 βίους, ὡς περὶ χρυσίου πινὰ ἀρίστου τῷ
 ὄρειν χροσθιστῶν, καὶ τῶ μίσει τῶ χρυ-
 σίου τὸν γεωργὸν ἀναπαισσῶν. εἰ γὰρ
 πᾶσι ὁμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν ἤρχο ἀκμῆν,
 ἐπινοχρήθη ἂν ἢ γεωργὸν τέχνην ὑπὸ
 τῆς τῶ χρυσοβραχίτητος, καὶ πάντα
 ἂν ἀπολώλει καὶ διεφθάρη, οὐκ ἀρ-
 κοῦτος αὐτῶ ὑφ' ἐν ἀπαικτα συγχο-
 μίσει.

sequantur autem segetes, quas deinde vi-
 nea excipiat, ac denique agricolā ad oleā
 racemus transmittat: anni videlicet par-
 tibus, tanquam optimum quendam cho-
 rum agitantibus, ac per temporis longin-
 quitatem agricolam recreantibus. Nam si
 cuncta confertim ad vigorem suum per-
 uenirent, profectò agricolæ industria ob
 temporis breuitatem in angustias adduce-
 retur, atque omnia corrumpere & in-
 terirent, quòd ille vno eodemq; tempore
 colligendis & comportandis omnibus re-
 bus minimè par esset.

Ἀρσενυφίῳ ἀναγιγνώσκῃ. 10α.

Arsenuphio lectori. 171.

Χρὴ μὲν καὶ ψάλλειν μετὰ συνείσεως,
 καὶ εὐχεσθαι μετὰ νήφους, μὴ σκῆνα
 δ' αἰτῆν ἢ ἡμῶν κελεύει εἶναι, ἀλλ'
 ἂν αὐτὸς ὁ διδύς εἰδείη χρῆσιμα
 εἶναι καὶ συμφέροντα. πολλοὶ γὰρ πλῆ-
 τε μὲν ἐνεχε βιωτὸν ἐρχήσασιν τὸ βίον,
 καὶ τέλος ἐπιβλεψθέντες καὶ τῆς πα-
 ρέσης, καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς ἐξέπε-
 σον. ἀρχῆν δὲ μησευσάμενοι τὸ ὀδί-
 νουσι κλοπῶν. εἰ γὰρ ἂν φαίμεν κερ-
 δῶν ἀφορμῆς, καὶ ἂν εἶχον ἀπεπερήθη-
 σαν. εὐπερὶ σὺν πονοῦν δὲ γυναικῶν ἀπὸ δά-
 σαυτες ἀγαγόντων, ὡς ἀφ' ἐστ' εὐ-
 φραθησάμενοι, ἀφ' ἐστ' ὀλίγη καὶ
 κινδύοις καὶ πολέμοις ἀπέπεσαν. ῥά-
 μους δὲ καὶ εὐεξίας εἰς ἄκρον ἔλθειν ἀπὸ
 δάσαυτες, μετὰ θηριώδη βίον βιάσασθαι,
 καὶ πλεῖστον τῆς ψυχῆς ἀγνοῦσαι εὐγένειαν,
 τῶ ἐπινοχρήσασθαι αὐτοῖς τὰς ἀρίστους ἐνε-
 γείας τέλος, καὶ θηριώδη βρώμα γυγνῶ-
 σιν, ἀλλ' εἰς καὶ ἐπ' ἀρετῶν ὑπομείναν-
 τες πέρας. πάντ' οὐκ αὐτὰ ἀφέντες,
 σκῆνα αὐτῶν ὡς τῶ θεῷ, ἂν αὐτῶ
 αὐτὸς εἰδείη χρῆσιμα εἶναι.

Psallere quidem cum prudentia, & at-
 tento ac vigilantī animo precari oportet:
 at non ea petere, quæ nobis bona esse vi-
 deantur, sed quæ ille ipse, qui dat commo-
 da & vitia esse perspectum habeat. Multi
 etenim, cum diuitiarum causa vitalem vi-
 tam habuissent, ad extremum insidiis ap-
 petiti, tū præsentī, tum futura vita excide-
 runt: cum magistratum ac præfecturam,
 furtorum (non enim quæstuum dicam)
 occasiones parturientem, ambiissent, iis
 quoque, quæ habebant, spoliati sunt: cum
 egregia forma mulierem in matrimonium
 accipere studuissent, tanquam hinc videli-
 cet voluptatem percepturi, ob hoc ipsum
 præsertim & in pericula, & in bella incide-
 runt: cum ad summum vsque roboris fir-
 mæque valetudinis peruenire laborassent,
 præterquam quòd ferinā vitam duxerunt,
 atque animæ nobilitatē ignorarunt (quòd
 scilicet optimas quasque actiones hac ra-
 tione obscurassent) tandem feris quoque
 prædæ fuerunt, atque inglorium & exc-
 crandum finem subierunt. Quocirca his
 omnibus omīssis, ea à Deo postulemus,
 quæ ipsi in rem nostram fore perspectum
 & exploratum habeat.

Τῷ αὐτῷ. 10β.

Eidem. 172.

Καλὸς ὁ πλεῖστος τῶ εὐ χεῖρας καὶ
 διοικῆν διναμῶν. καλὴ ἢ πειρία τῶ

Bonæ sunt opes ei, qui probè his uti, cas-
 que administrare potest. Bona item pau-
 Pp. iij

pertas, ei qui forti ac strenuo animo eam perferre nouit. Bona gloria, ei qui ad laborantium & oppressorum subsidium atque defensionem ea utitur. Bona item ignominia ei, qui philosophari in animū induxit. Bonum imperium ei, qui, ut æquum est, imperat, nec quicquam ex imperio ad inferiores iniuria afficiendos assumit. Bonū denique robur ei, qui ad imbecilliorum opem atque auxiliū illud impedit. Quam obrem ne res ipsas, quæ & virtutis & vitij instrumenta esse queunt, sed animi nostri institutum, quod ob incredibilem quandam segnitiam etiam armorum pulchritudinem & elegantiam contumelia afficit, incufemus.

Eidem. 173.

Tempus partim iam auolauit: partim, cum adesse videatur, latet: partim, cum adhuc expectatur, præterit. Quemadmodum enim vehemens aquæ impetus certū sui sensum internosci minimè sinit (sua quippe celeritate animaduersionē eripit:) ad eundem modum, ac fortasse etiam magis, temporis impetus ad finem properans, facile quidem fluit, hominibus autem nihil perspicuum ac fixum ostendens, tanquam infomniorum umbras relinquit.

Eutonio Diacono. 174.

Fac, vir sapiens, probam gratamque mentem, ac firmum animum habcas: atque omnia ea, quæ accidunt, ad gloriam tuam, hostiūque ignominiam redigentur. Id si facere contempseris, cum tuam ipse gloriam delebis, tum lætitiā aduersariis, ac mœrorem necessariis tuis accerses.

Dorotheo clarissimo. 175.

Sunt homines, qui ob ingenij tarditatē causarum iura consequi nequeunt. Sunt rursus, qui pro ingenij quidem celeritate

γενναίας φέρειν ἔπιταμύω. καλή ἔῃ δόξα τῶ ἐς πρῶταίῃ τῆς καταπονεύσαν αὐτῆ γρομύω. καλή ἔῃ ἀδοξία τῶ φιλοσοφῆν ἰρημύω. καλή ἔῃ ἡ ἀρχὴ τῶ χε' τῶ δὲ χειρὸν ἀρχοπι, ἡ μὲν δὲν ἐκ τ' ἀρχῆς εἰς τὸ πῆς ἔπειθεστέρου ἀδικεῖν. πρῶτα λαμβάνοπι. καλή ἔῃ ἡ ῥάμη τῶ ἐς ἀπάλημ τῆς ἀσθενεστέων αὐτῶ διαπακῶντι. μὴ τὰ σφάγματα πιγάρου ἀπώμεθα, ὄργανα ἀρετῆς ἡ κακίας διωάμεθα εἶναι, ἀλλὰ τῶ ἐαυτῆς πρῶταίρεισιν, ἢ δι' ἑσφ' ἀμύσασιν ῥαθυμίας, ἡ τῆς ὀπλων τὸ κάλλος ἐξυβείζυσαν.

Τῶ αὐτῶ. ρογ.

Τῶ γρομύω τὸ μὲν ἀπέστη, τὸ δὲ παρῆναι δοκοῦν, λαθάται. τὸ δὲ μέλλον ἐπ' ἀσθενεστέων παρέρχεται. κατὰ σφ' γὰρ ἕδατος σφῶρα ῥύμη, πῶ ἀκρίβῃ ἀσθενεστέων αὐ συγχρηεῖ ἀσφ' ἀμύσασιν. πρῶταίρειται γὰρ τῶ οὐχότη πῶ κατανόησι, ἔπει. τὰ χε' δὲ πῆρον ἡ τῶ γρομύω ὀρμῆ εἰς τέλος ἐπιγρομύω. ῥαδίας μὲν διεξέρχεται, τοῖς δ' ἀνθρώποις πρῶτον ἔδεν ἔδεν πῶ γον δ' εἴξασα, ἄσθενεστέων οὐκίως κατὰ λιμπάνει.

Εὐτονίω Διάκονῶ. ροδ.

Εχε, ἄσφῆ, πῶ γνάμει εὐγνώμονα, ἡ πῶ φυχῶ ἐρῶμύω, ἡ πῶ πάντα τὰ συμπίποντα εἰς πῶ σῶ εὐδοκίμωσιν, ἡ πῶ τῆς ἐχθρῶν ἀχμύω σφῆ πρῶταίρειται. εἰ δ' ὀλιγωρήσασιν ἀσφ' ἀμύσασιν μὲν πῶ σῶ κλέος, πῶ γον δὲ τοῖς σῶταίρεισιν, ἡ λῶ πῶ τοῖς ἔπιταμύωσιν πρῶταίρειται.

Δωροθέω λαμπρῶτάτῶ. ροε.

Τῶ ἀνθρώπων οἱ μὲν ἀσφ' βραδυτήτῶ τῶ σῶ ἐφικνοῦται τῶ δὲ χε' οἱ δὲ δι' ἑσφ' τῶ μὲν ἐφικνοῦται ἀσφ' δὲ φιλο-